

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΧΟΥΑΓΓΙ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ Η ΜΥΡΙΕΛ

Η Μυριελ, η πιο ωμορφη νοσοκόμος του Λονδίνου, μια εβδομάδα τώρα υπέφερε τρομαχτικά ψυχικά μαρτύρια. Κάθε φορά που θα έμπαινε στο θάλαμο των άρρώστων, ένοιωθε το βλέμμα ενός από αυτούς να είναι καρφωμένο διαρκώς άπάνω της και να την παρακολουθεί χωρίς καμμία έκφραση. Αυτό το βλέμμα δεν έδειχνε ούτε αγάπη, ούτε θυμό, ούτε έκπληξι. Ήταν ένα παγερό βλέμμα, επίμονο κι' ενοχλητικό, που είχε κυριολεκτικώς τσακίσει τα νεύρα της ωμορφης Μυριελ. Η δυστυχισμένη γυναίκα όταν έρχόταν ή ώρα να παραλάβει υπηρεσία, κυριευόταν από μια παράδοξη αγωνία. Όσο σκεφτόταν ότι θ' αντίκρυζε πάλι τα μάτια του άρρώστου, η καρδιά της πάγωνε από τη φρίκη και τον φόβο. Αυτός ο άρρώστος ήταν φανερό ότι έεασκούσε πάνω της μια μεγάλη έπιρροή. Ήταν σαν να ήξερε όλα τα μυστικά της, όλη τη ζωή της. Κ' η Μυριελ γι' αυτόν ακριβώς το λόγο υπέφερε πολύ. Σκεφτόταν ότι θα είχε ξεπέσει τρομερά στη συνείδησί του. Άλλωστε είχε τόσα άλλα παραδείγματα. Ο όσμος ποτέ δεν της συγχώρησε το λάθος της. Όλοι την είχαν κατατρέξει κι' όλοι είχαν άδιαφορήσει στη δυστυχία της. Αυτός λοιπόν ο άνθρωπος δεν έπρόκειτο άσφαλώς ν' αποτελέσει εξαίρεσι. Από περιέργεια είχε φροντίσει να μάθω τ' όνομά του. Τόν έλεγαν Φρέντ Μόργκαν. Έτσι το ύλαγιστον ήταν γραμμένος στο βιβλίο του νοσοκομείου. Στην ίδια σελίδα έγραφαν μόλιστα γι' αυτόν ότι είχε πέσει θύμα ενός αυτοκινητιστικού δυστυχήματος κι' ότι είχε σπάσει τ' πόδι του κι' είχε τραυματισθή στο κεφάλι.

Από αυτά βέβαια δεν μπορούσε η Μυριελ να λύση το μυστήριο που την άπασχολούσε και να καταλάβη για ποιο λόγο ο άγνωστος την κυττούσε μ' αυτό το ψυχρό και χωρίς καμμία συγκίνησι βλέμμα. Είχε λοιπόν τον φόβο ότι ήξερε το μυστικό της κι' έτρεμε μήπως το άποκαλύψη. Άλλωστε θα μπορούσε ίσως να το ξέρη γιατί φαινόταν ότι ήταν άνθρωπος της καλής κοινωνικής τάξεως. Κ' η δυστυχισμένη Μυριελ μέσα σ' αυτόν ακριβώς τον κόσμο είχε δημιουργήσει το φοβερό σκάνδαλο, που την ανάγκασε ν' αλλάξη τ' όνομά της, να εξαφανισθή και να κατασταλάξη νοσοκόμος σ' ένα δημόσιο ίδρυμα!

Η Μυριελ ήταν κόρη του ταγματάρχου Τζών Γκλόριγκ. Είχε ανατραφή με τις προσεχτικές φροντίδες μιας ήλικιωμένης γκουβερνάντας και με την επίβλεψη μιας άυστηρης γεροντοκόρης, θείας της. Έτσι είχε μάθει ένα σωρό πράγματα και γλώσσες, μα δεν είχε μάθει το σπουδαιότερο: να προφυλάγεται από τις κατεργαριές της ζωής. Γι' αυτόν λόγος ο κόσμος ήταν άθωος. Πίστευε άκόμη ότι το μόνο που άξιζε σ' αυτόν το κόσμο ήταν η μελέτη των βιβλίων κι' αντίπαθούσε τα αισθηματικά ρομάντσα, «που λέγαν ένα σωρό ψευτιές και γαλούσαν μ' αυτές την καρδιά των ανθρώπων», όπως συνήθιζε να της λέη η γρηά θεία της.

Όστόσο η Μυριελ, παρ' ό-

δες τις συμβουλές και την επίβλεψη, έμπλεξε στα δίχτυα ενός κομψού κι' ωμορφου νέου. Κι' όπως ήταν άμάθητη και δεν ήξερε να ξεχωρίση τα τρυφερά και κοινά λόγια από μια άληθινή αγάπη, ένοιωσε γι' αυτόν έναν σφοδρό έρωτα, αν κι' εκείνος προσποιόταν ότι την άγαπούσε. Η Μυριελ έπαιτα από λίγο καιρό ήταν τόσο έρωτευμένη μαζύ του, ώστε θα μπορούσε να θυσιάση τα πάντα γι' αυτόν. Μα έπειδή φοβόταν τον πατέρα της και τους συγγενεις της, έκρυβε όσο μπορούσε αυτές τις αισθηματικές σχέσις της. Έτσι, κανείς δεν φανταζόταν το ειδύλλιο της κι' όλοι έξακολουθούσαν να την θεωρούν μια άθωα και άγαθη μικρούλα. Όσο για τον πατέρα της; Αυτός ήταν άπηχολημένος με τις σοβαρές δουλειές της θέσεώς του. Μόνο το βράδυ καμμία φορά συζητούσαν λίγο κ' ύστερα άπεσύροντε στα διαμερίσματά τους. Ο Τζών Γκλόριγκ έξακολουθούσε τη μελέτη των μυστικών έγγραφων κ' η Μυριελ πήγαινε να κοιμηθή και να όνειρευθή τον άγαπημένο της.

Έτσι περνούσε ο καιρός και κανείς δεν φανταζόταν την καταστροφή, η οποία έπρόκειτο να έλθη. Μια μέρα όμως, ο φίλος της της ειπε τρυφερά:

—Άγαπημένη μου Μυριελ, μου φαίνεται ότι είνε καιρός να σε ζητήσω από τον πατέρα σου. Σ' άγαπώ τόσο πολύ που μου είνε άδύνατο πειά να ζήσω μακριά σου. Είμαι άρκετά πλούσιος, έχω μια καλή θέσι κι' έχω άκόμη την έλπίδα ότι θα σε κάνω ευτυχισμένη, γιατί νομίζω πως θα γίνω ένας καλός σύζυγος.

Η Μυριελ τρελλή από τη χαρά της, ρίχθηκε στην άγκαλιά του και του δήλωσε ότι τον λάτερευε τόσο πολύ, ώστε και κακός σύζυγος αν ήταν, πάλι θα του ήταν άφωσιωμένη.

Ο νέος πήγε κατόπιν στο σπίτι της Μυριελ και περίμενε τον πατέρα της για να του μιλήση. Από τις περιγραφές της άγαπημένης του, το σπίτι το ήξερε τόσο καλά, σαν να ήταν το δικό του. Ήξερε άκόμη τις ώρες που έρχόταν ο πατέρας της κι' ώστόσο είχε έρθει πιο νωρίς. Η γρηά θεία της Μυριελ τον έβαλε να καθήση στο γραφείο του κ. Γκλόριγκ και του έδωσε ένα σωρό έφημερίδες για να περάση την ώρα του. Ο νέος ήταν τόσο σοβαρός και τόσο περιποιητικός μαζύ της, ώστε είχε κατακτήσει τη συμπάθειά της. Όσο για την Μυριελ, έκανε ότι δεν τον ήξερε και να νά μη προδοθή είχε κλεισθή στο διαμέρισμά της και κόντευε να λιποθυμήση από την άγωνία και την συγκίνησι. Ο νέος έμεινε μόνος του κεϊ πέρα πάνω από μια ώρα. Τέλος ήρθε ο πατέρας της Μυριελ κι' αυτός μίλησε μαζύ του. Τότε δμως συνέβη κάτι που άσφαλώς κανείς δεν θα μπορούσε να το φαντασθή. Ο νέος όχι μόνο δεν έκανε λόγο για την Μυριελ, αλλά δήλωσε στον Γκλόριγκ ότι ήθελε να τον συλλεουθή για μια υπόθεση. Έτσι συζήτησαν σαν δυο άγνωστοι κι' ο νέος έφυγε ζητώντας συγγνώμη του Γκλόριγκ γ'α την ένόνησι.

Όταν ο ταγματάρχης έμεινε μόνος του, δέχτηκε την επί-

Ρίχτηκε στην άγκαλιά του χαρούμενη...

σκέψι τῆς κόρης του, ἡ ὁποία ἦταν κατάχλωμη κι' ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνησί της.

— Λοιπὸν, πατέρα, τοῦ εἶπε, σ' ἀρέσει;

— Μὰ γιὰ ποιὸν μιλάς; ἀπόρησε ἐκεῖνος.

— "Ἐλα τώρα, μὴ μὲ βασανίζεις... τὸν παρακάλεσε μ' ἓνα χαμόγελο ἡ Μύριελ. Ἰόση ὥρα δὲν μιλοῦσες μὲ τὸν μελλον-
τα γαμπρό σου; Δὲν σοῦ ζήτησε αὐτὸς ὁ νέος τὸ χέρι μου;

— Ἀγαπημένη μου Μύριελ, τῆς εἶπε ἀνήσυχος ὁ Γκλόριγκ, δὲν εἶσαι καλά. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἤθελε νὰ μοῦ ζη-
τήση μόνο τὴ συμβουλή μου γιὰ μιὰ ἐμπορικὴ ὑπόθεσι. "Ἐ-
πειτα ἔφυγε χωρὶς νὰ μοῦ κάνη λόγο γιὰ τίποτε ἄλλο.

Ἡ Μύριελ δὲν τολμοῦσε νὰ πιστέψῃ στ' αὐτιά της. Νό-
μιζε ὅτι ὁ πατέρας της ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ μαζί της καὶ
πειραγμένη ἄρχισε τὰ κλάματα.

— Γιατί παίζετε μὲ τὴν καρδιά μου; διαμαρτυρήθηκε.

Ἡ Γκλόριγκ, ἀνήσυχος, τὴν παρακάλεσε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ
τί ἀκριβῶς συνέβαινε κ' ὕστερα ἔμεινε σκεπτικὸς.

— Φαίνεται, εἶπε, ὅτι αὐτὸς ὁ νέος τὴν τελευταία στιγμὴ
δειλίασε. "Ἄς εἶνε, ἀφοῦ σ' ἀρέσει θὰ φροντίσω νὰ σοῦ τὸν
φέρω πάλι κοντά σοι.

Μὰ ὁ νέος ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα ἔκανε φτερά καὶ μαζί
του κι' ὄλα τὰ μυστικὰ ἔγγραφα τοῦ πατέρα της. Ὁ Τζὼν
Γκλόριγκ ὅταν τὸ ἀνεκάλυψε αὐτὸ, σκεπτόμενος ὅτι στὸ
ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν ὄλοι θὰ τὸν κατηγοροῦσαν
καὶ δὲν θὰ τὸν πίστευαν, προτίμησε νὰ γλυτώσῃ τὸ στρατο-
δικεῖο καὶ νὰ θέσῃ τέρμα στὴ ζωὴ του. "Ὅσο γιὰ τὴν Μύ-
ριελ, αὐτὴ εἶχε καταλάβει ὅτι ὁ φίλος της ἦταν ἀπαίσιος
κατάσκοπος κι' ὅτι εἶχε προσποιηθῆ ὅτι ἦταν ἐρωτευμένος
μαζί της, γιὰ νὰ μπορέσῃ εὐκολώτερα νὰ πλησιάσῃ τὸν
πατέρα της καὶ νὰ τοῦ κλέψῃ ἐκεῖνα τὰ σπουδαῖα ἔγγραφα.

Μὰ αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν σταματᾷ δῶ πέρα. Ὁ Τζὼν
Γκλόριγκ δὲν εἶχε περιουσία. Ζοῦσε μόνο ἀπὸ τὸν μεγάλο
μισθὸ του. Ὁ θάνατός του στέρησε τὴν Μύριελ ἀπὸ κάθε
εὐτυχία καὶ τὴν βύθισε σὲ μιὰ ἀνατριχιαστικὴ δυστυχία.
Τὸ πιὸ τραγικὸ ὅμως ἀπ' ὄλα ἦταν ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ
βρῇ τὴν παραμικρὴ δουλειά. "Ὅπου κι' ἂν ἔλεγε τ' ὄνομά
της ἔσπευδαν νὰ τὴν ρωτήσουν:

— Εἴσατε κόρη τοῦ κατασκόπου Γκλόριγκ;

Κι' ὅταν βεβαιωνόντουσαν γι' αὐτὸ, τῆς ἐκλείναν τὴν
πόρτα κατὰμουτρα μὲ περιφρόνησι.

Ἡ Μύριελ πάλαιψε σκληρὰ μῆνες καὶ μῆνες μὲ τὴ φτώ-
χεια καὶ τὴν πείνα. Καὶ σὰν νὰ μὴ φτάναν αὐτὰ τὰ μαρτύ-
ριά της, ὑπόφερε τρομερὰ ἀπὸ τὴν συνειδησί της. Θεω-
ροῦσε τὸν ἑαυτὸ της ἔνοχο γιὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα της
καὶ τὴν καταστροφὴν ὀλόκληρης τῆς οἰκογένειάς της. Ἐ-
πειδὴ ὅμως δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ κορίτσι τοῦ δρόμου, σκέφτη-
κε ν' ἀλλάξῃ τ' ὄνομά της καὶ νὰ βρῇ μιὰ ἐργασία μα-
κριὰ ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν γνωριμιῶν της, νὰ χαθῇ μέσα στὸ
ἀνώνυμο πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ποῦ βιοπαλαίου.

Κι' ἔτσι κατάφερε νὰ γίνῃ νοσοκόμα καὶ νὰ διορισθῇ στὸ
δημόσιο νοσοκομεῖο ποῦ ἀναφέραμε. Τὸ βλέμμα, ὡστόσο,
τοῦ Φρέντ Μόργκαν τὴν εἶχε πάρα πολὺ φοβίσει. Τὴν εἶχε
κάνει νὰ χάσῃ τὸν ὕπνο της καὶ νὰ ζῆ διαρκῶς μὲ τὴν ἀ-
γωνία ὅτι μιὰ μέρα ὁ Μόργκαν θ' ἀπεκάλυπτε σὲ κανένα
γιατρὸ τὸ μυστικὸ της. Γι' αὐτὸ σκέφθηκε ὅτι τὸ καλύτερο
ποῦ εἶχε νὰ κάνῃ ἦταν νὰ τὸν καλοπιάσῃ. Κι' ἄρχισε πράγ-
ματι νὰ τοῦ φέρειτὰ μὲ καλωσύνη, νὰ τὸν περιποιητὰ καὶ
διαρκῶς νὰ βρίσκειτὰ κοντά του. Κι' αὐτὲς ἀκριβῶς ἡ πε-
ριποιήσεις της ἔκαναν τὸν τραυματία ν' ἀνακτήσῃ τὸ ἠθικὸ
του καὶ τὸ θάρρος του γιὰ τὴ ζωὴ καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ χαμο-
γελάῃ καὶ νὰ κάνῃ μελλοντικὰ σχέδια.

Λίγες μέρες πρὶν βγῆ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, ἔδωσε ἓνα
γράμμα τῆς Μύριελ καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τὸ διαβάσῃ.

— Σὰς ἔγραψα, τῆς εἶπε, ὅτι δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ σὰς
πῶ μὲ λόγια. Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ συγχωρήσετε.

Αὐτὸ τὸ γράμμα ἦταν μιὰ φλογερὴ κι' αἰσθηματικὴ ἐ-
ξομολόγησι. Ἡ Μύριελ τὰ ἔχασε κι' ὅπως ἦταν εἰλικρινὴς,
ἔκρινε καλὸ νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ ὅλη τὴ ζωὴ της.

Ἡ Μόργκαν ὅμως τῆς δήλωσε μὲ θάρρος:

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τὸ παρελθόν σας, Μύριελ. Ἐκεῖνο
ποῦ ξέρω εἶνε ὅτι χάρις στὶς φροντίδες σας, ἄρχισα πάλι ν'
ἀγαπᾶω τὴ ζωὴ. Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ γίνετε γυναικα
μου, ἔστω κι' ἂν δὲν μ' ἀγαπᾶτε. Θὰ σὰς κάνω εὐτυχισμέ-
νη, γιὰτὶ ἔχω ἄφθονα λεπτὰ καὶ γιὰτὶ σὰς λατρεύω.

Κ' ἡ Μύριελ, ποῦ ἤθελε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ ματοῦρια
τῆς δουλειᾶς της, δέχθηκε. Ἐτσι παντρεύτηκε κι' ἔζησε εὐ-
τυχισμένη, μὴ τολμῶντας νὰ πιστέψῃ ὅτι μπορεῖ καμμιά
φορὰ ἓνας ἄγνωστός σου ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖο φοβᾶσαι
κιόλας, νὰ σὲ κάνῃ εὐτυχισμένο γιὰτὶ σ' ἀγαπᾶει καὶ γιὰτὶ
ἐσὺ ἔτιχε νὰ τοῦ πῆς δυὸ τρυφερά καὶ συνηθισμένα λόγια,
ἔτσι γιὰ νὰ τὸν καλοπιάσῃ...

ΤΖΑΚ ΧΟΥΑ'ΙΤ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» συνεπὲς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του, ἐξα-
κολουθεῖ νὰ ἐκδίδῃ, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του, ἓνα ἐκ-
λεκτὸν αἰσθηματικὸν ρομάντζο μηνιαίως.

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινὸν θὰ ἐκ-
τιμῆσῃ καὶ θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν προσπάθειάν μας αὐτὴν.
Καὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες διέκοψαν ἤδη τὰς μηνιαίας ἐκδό-
σεις των. Μόνον τὸ «Μπουκέτο» τὰς ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ
τὰς ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον κομψὰς, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ
χάρτου, χαρίζοντας τοιοῦτοτρόπως εἰς τοὺς φίλους του ἐ-
ξαιρετικὰς φιλολογικὰς ἀπολαύσεις.

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἐκλεκτὰ ἔργα:

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου
Κάρ.
- 2) «Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάν-
δρου Δουμά (νιού)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό.
- 4) «ΓΑΡΑΤΣ ΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ
Ἄ. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἐτεν-
σέλ.
- 11) «Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος
ντὲ Σεμουᾶ.
- 12) «Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὄκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ
Πῶλ Φεβάλ.

"Ὅσοι δὲν ἐπρολάβατε νὰ προμηθευθῆτε τὰ ἀνωτέρω
βιβλία, δύνασθε νὰ τὰ πάρετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς
Λέκα ἀριθ. 7, μὲ δραχμὰς 8 καὶ χωρὶς δελτία.

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδον-
ται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας χωρὶς δελτία καὶ μὲ δραχ-
μὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὸς διὰ τὰς ἐπαρχίας,
τὰ ἐξῆς βιβλία:

- «Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ.
Στήβενσον.
- «Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλ-
μας Λάγκερλεφ.
- «Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.
- «Ἡ ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ
- Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡ-
ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἐντγασ Ποέ.

(Δύο τόμοι, ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας
καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτώ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ποῦ τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀ-
θήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν
τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.
Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία
αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα
μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρα-
κτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.